

pevnost

edice

Antonín
Thurnwald

Štvanice

Kulhavý bůh

I.

Antonín Thurnwald

ŠTVANICE

Antonín Thurnwald

ŠTVANICE
KULHAVÝ BŮH I.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Antonín Thurnwald, 2009
Cover © Dan Černý & Lukáš Tuma, 2009
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-87027-95-0

„Povstaňte, soud přichází.“

Hlas zřízence zazněl autoritativně soudní síní. Velké dveře na konci sálu se otevřely a vpustily dovnitř sedmičlenný senát Nejvyššího soudu. Díval jsem se na ty veličiny jako omámený. Tváře, taláry i brýle mi splývaly v jediný černobílý šum na pozadí... jsem asi přetažený. Viděl jsem moc, strašně moc. Nespal jsem dobře čtyři dny.

Předseda poroty otevřel červené desky se státním znakem.

„Stefano Braganzolo, občane Itálie: dle zákonů České republiky a v souladu s ustanoveními Europolu vás tento soud shledal vinným v plném rozsahu. Ukládá proto výjimečný trest v délce 25 let odnětí svobody. Po jeho uplynutí budete vyhoštěn z území České republiky.

Proti rozsudku není odvolání.“

Desky klaply.

Vydechl jsem úlevou. Takže ty čtyři dny bez spánku nebyly zbytečné a zakázku se podařilo dotáhnout. No co, jsem koneckonců v téhle branži nejlepší v Praze.

Teď jenom, aby mne zadavatel nepodtrhl.

Justiční stráž odsouzence již odváděla.

„Jsem nevinné!“ zařval náhle, takže se celá síň překvapeně ohlédla. Mluvil dobře česky, musel sem jezdit častěji, než bych myslel. „Toto celé omylo! Pusťte mί! Jsem nevinné!“

Osten výčitek mne bodnul u srdce. Svým způsobem měl pravdu... ale nevinný nebyl. Právník mafie, který kryje prodej drog dětem a vraždy, není nevinný. Obzvláště když o tom ví a bere za to tučné oboly. Ale jinak byl zcela bez viny v případě, za který byl odsouzen... taková ironie. Možná si mafiáni příště vyberou pro své špinavé obchody jinou zemi. To co Braganzolovi, se může stát komukoli z nich.

Ušklíbl jsem se.

Pravděpodobnost, že se mi podaří do takovéhle léčky vlákat kmotra Canossiho, byla nulová. To chce jiný přístup. A jiné zdroje... i když mister Igvard vypadal, jako že zdrojů je dost. Možná až příliš.

No, nechám Braganzolu pár týdnů změkknout... beztak musím zařídit spoustu věcí. Až se trochu adaptuje na ruzyňské vězeňské prostředí, bude vnímavější k sociálním programům pro odsouzené... a pak přijde správný čas jej zkontaktovat.

Ostraha obklopila odsouzence jako hlouček dotěrných fanoušků, aby jej uchránila před novináři i agresivními příslušníky davu. Dětská prostituce a výroba pornografie na toto téma dokáže vzbudit opravdu bouřlivé emoce, a skutečnost, že se provinil cizinec, dodává pouličním útočníkům křídla.

Dlouho jsem sledoval, jak vyvádějí zločince roku ven. Cvakání spouští a blýskání fotoaparátů jsem zaznamenal i v tichnoucí soudní síni.

„Promiňte pane, už budeme zavírat.“

S trhnutím jsem se probral. Uklízeč se tvářil téměř omluvně.

„Jistě, už jdu.“

Vstal jsem, narazil si černý klobouk a vyrazil do zasněžených pražských ulic.

* * *

Vysoký špinavý blondák seděl u stolku v kavárně Slavie. Přestože místnost byla vytopená, nesundal svůj dlouhý světlý plášť. Kolem dokola se hlučně diskutovalo, jak už bývá v intelektuálních kruzích zvykem. Braganzolo však na pořadu jednání nebyl... možná proto, že nejméně tři lidé mezi diskutéry se kamarádili s proslulým pražským malířem Bylvědem-Pečenským, známým zálibou v mladičkých dívenkách.

Sab Igvard odložil švédské noviny a pozvedl ke mně oči, to znamená černé zrcadlovky, které vypadají, jako by je měl vrostlé do nosu. No, možná má, já to nezkoumal.

„Jak se dařilo při procesu, pane Waldhorne?“

Usmál jsem se.

„Všechno podle plánu, pane Igvarde. Ale asi už víte, že na mne se můžete spolehnout.“

Podal mi šek.

Šestimístné číslo vypadalo opravdu hřejivě, když jsem jej schovával do náprsní tašky. Nenápadně jsem jej projel náramkovou čtečkou; spokojené blikání modré diody mne uklidnilo.

„Děkuji. Jste si jist, že nebudete potřebovat nic dalšího? Mám tady v Praze řadu možností.“

Ztlumil jsem hlas. Hovořili jsme německy a kdekdo mohl slyšet, co si povídáme.

„Ne, prozatím ne, pane Waldhorne. Společnost, pro niž pracuji, žádá o pomoc pouze v mimořádných případech. Samozřejmě pokud by se vyskytly nějaké problémy, ozveme se vám.“

Rozloučil jsem se.

* * *

Ten chlápek těžce funěl, ale sledoval mou stopu zšeřelými ulicemi jako ohař. Nalepil se na mne hned před Slavií a mně v první chvíli nebylo jasné, kam ho zařadit. Tak jsem to zatím nechal být a přidal do kroku. Trochu ho povodím kolem a třeba se ukáže, co za tím vězí.

Kráčel jsem hodně svižně, skoro běžel, ale setřást se mi ho nepodařilo. Utíkat jsem nechtěl, mohlo by to přilákat pozornost – a taky se nikdy nedozvím, kdo ho poslal.

Záměrně jsem zabočil z Purkyňovy do Ostrovní a pak do uličky V jirchářích, ztemnělé a úzké. Jestli mi něco chce, lepší příležitost nedostane.

Zpomalil jsem a málem vrazil do pomenšího snědého týpka v ošoupané sportovní bundě.

Sakra! Nenapadlo mě, že budou dva.

Snědáč se bleskově otočil, v jeho dlani se zalesklo ostří vystřelováku. Nacvičeným pohybem mi ho zastavil těsně pod ohryzkem. Zašklebil se. Chyběly mu dva přední zuby.

Ze zadu se blížilo sípání, přerušované dusavými kroky. Sakra! Když švihnete rukou tak rychle jako přičmoudlej, zbyde vám spousta kinetické energie, a to ještě dobrou vteřinu poté, co pohyb zastavíte. Je hrozně snadné přimět ruku, aby pokračovala v původním směru, což jsem přesně udělal.

Nejdřív jsem, pravda, dal stranou krk. Jsem na něj dost háklivej.

Prcek vyhekl, když jsem ho uchopil za zápěstí. Půlobrat na levé noze, snížit těžiště – a cápek s nožem se ocitl ve vzduchu, ani nevěděl jak.

V *aikidó* se ruka soupeře pustí dříve, než dotyčný dopadne, aby mohl pomocí švihu zmírnit účinky nárazu a tolik si neublížil. *Daitóryu aikijutsu*, ze kterého toto jemné umění vzešlo, používá podstatně méně šetrný přístup.

Jsou chvíle, kdy je méně více.

Snědáč bolestí zařval, protože zpětné trhnutí, doprovázené neomylným praskotem, svědčilo o tom, že zápěstí i loket jsou v hajzlu. A jelikož chlápky, co si hrajou s ostrejma věcma, nemám rád, dupnul jsem mu ještě do obličeje.

Křup, udělala nosní přepážka. No, aspoň to zas neodnesly zuby.

Nůž mi tak nějak zůstal v ruce, takže jsem neváhal a máchl jím ledabyle do vzduchu. Supící chlapík – byl červený jak rak a z úst mu stoupala pára – se zarazil a vytáhl tonfu. Zamával jí výhrůžně před sebou.

„Chtěl jste mi něco říct, příteli?“ zeptal jsem se tak mile, jak jsem dokázal. Rudouš vycenil zuby.

„Škoda,“ okomentoval jsem jeho výkon.

Vyhekl, pohnul se vpřed a já mu nasadil ukázkový podmet. Dával jsem si pozor, abych trefil koleno. Křup.

Svalil se jako pytel z vozu. Přišlápl jsem mu ruku a sebral tonfu. Přijdou do sbírky jako vystřelovák osm a tonfa tři. Byly to standardní aušusy, ale archiv je archiv.

„Pořád nic?“ naklonil jsem hlavu, abych se mu podíval do očí. „Mám dost času.“

Neměl jsem.

Zpoza rohu, od kterého jsem přišel, se odlepil stín v klobouku. Napráhl ruce a já skočil, takový ten vývrt, kdy letíte dozadu a koukáte do nebe. Já koukal na vlaštovčí hnízda.

Výstřel nebyl určený mně.

Růžáka kulka srazila na zem a mozek, zasažený směrem od podbradku, vycákl roztrášenou lebku. O podrážky mých bot něco plesklo. Přistál jsem v kotoulu a pohlédl zpátky.

Byl vysoký, zachumlaný v plášti se zvednutým límcem. Na hlavě klobouk a na očích i v téhle tmě zrcadlovky.

Z kapsy mu čouhaly noviny. Viděl jsem na tuhle dálku kulový, ale přísahal bych, že jsou švédské.

Udělal dva kroky a se stejným tichým *plop* jako předtím – i podle tlumiče to byl profík – prostřelil hlavu druhému útočnickovi.

Sakra! Tady už se moc nedozvím.

A čísla tři a osm ve sbírce budou muset taky počkat.

Zabiják zvedl hlavu a ukotvil pohled na mně. Jeho ruka se vydala vzhůru.

Roh byl naštěstí jen dva kroky za mnou.

* * *

Průjezd přišel jako na zavalanou. Už už jsem začínal popadat dech, a to jsem býval na škole v atletickém univerzitním týmu.

Jenomže kvér jsem si s sebou nevzal – v pražských čtvrtích kolem centra jsou policajti dost všeteční – a ten profík byl zatraceně nebezpečnej na to, abych si s ním hrál na neprůstřelnýho Číňana.

Vytáhl jsem z kapsy nudlefon – miniaturní mobil společnosti Noodle. Vyráběj dětský hračky, někdy i funkční. Výhodou je, že je fakt malej, i když ten kyticikovanej kryt mě trochu vytáčí.

Jenomže černý kryty se pro děti nedělaj.

„Taxislužba Bronholec,“ ozvalo se na druhém konci.

„Tady Zoufalec,“ vyklopil jsem přerývaným hlasem své kódové jméno, určené pro tuto ne úplně normální taxispolečnost. Ještě jsem se nestihl vydýchat. „Jsem v Černý, potřebuju urgentně transport. Úroveň jedna.“

V telefonu několikrát cvaklo. Slyšel jsem, jak operátorka opakuje můj vzkaz. Pak se ozval jiný hlas, tentokrát mužský.

„Tam se blbě zajíždí, Zetko. Zkus se dostat ke svatému Michalu. Budu tam za tři minuty.“

„Oukej, Pilote,“ řekl jsem a zaklapl displej. Jenom doufám, že ty tři minuty přežiju.

* * *

„Podívej, mamí, támhle ten pán je blázen!“

Někdy jsou upištěné děti k nezaplacení.

„Neříkej blázen, Maruško. To se neříká.“

„Tatínek říkal, že jenom blázen nosí ve tmě černý brejle.“

To už jsem zase letěl vzduchem a kulky tiše svištící kolem mne okusovaly nedávno restaurované omítky okolních domů.

Chudáci památkáři, ti asi nebudou rádi.

Kutálel jsem se dopředu takovým zvláštním způsobem, kdy se úplně skrčíte a ruku vystrčíte dopředu, čímž vytvoříte ze svého těla kulovitý útvar. Kdo někdy trénoval pády v *aikidu*, ví, o čem mluvím.

Jenom na zemi nesmí být nic ostrého.

Psí výkaly taky nejsou nic moc.

Umínil jsem si, že příště přispěju na kampaň „Za čistší pražské ulice“. Sotva jsem tuto bohubou myšlenku pojal, znovu to pode mnou začvachtalo.

No fuj.

* * *

Vstát jsem si dovolil až ve chvíli, kdy tiché kovové cvaknutí kdesi za mnou oznámilo, že střelec mění zásobník. Pokud jsem počítal dobře, ozvalo se jen deset ran; to mohlo znamenat, že kulky svištící kolem jsou nějaké nepříjemně velké ráže.

Ulicí se zvolna sunul černý taxík s tmavými skly. Rozběhl jsem se vpřed a pokoušel se kličkovat, abych ztížil míření. Naštěstí už ode mne byl dost daleko.

Další tři včely pleskly o bok auta a s nepříjemným *dzznnt* se odrazily do okolních prostor.

Taxíky firmy Bronholec jsou zajímavé hlavně tím, že mají místo plechů pancíř.

Opodál vykřikla americká turistka své „Oh, God!“, když jí odražená střela vyrvala z rukou zmrzlinu. Měla štěstí, že jí zůstaly prsty, ale průměrný člověk takhle obvykle nepřemýšlí.

Jak přemýšlí průměrný Američan, jsem si vůbec netroufal odhadnout.

Zadní dveře se otevřely, ačkoli auto nezastavilo. Byl to Lincoln Continental, oblíbený bezpečnostní prostředek politiků – tedy před pár desítkami let. Dneska už trochu vyšel z módy, ale pro účely agentury to stačilo. Po Praze jezdily tři takovéhle vozy, jeden dokonce s reklamou na známý erotický klub.

Postava v plášti se dala do běhu.

Kdyby se pohnula dříve, patrně by mne jen tak dohoni-la – a to dokážu udělat stovku za čtrnáct vteřin. Ale neznámý čekal příliš dlouho, a tak jsem stihl vskočit do taxíku a dveře se za mnou zavřely.

Chlápek v plášti znovu zvedl zbraň. Vůbec mu nevadilo, že kolem je spousta lidí, kteří ho mohou vidět.

Vedle řidiče na předním sedadle seděl další mlčenlivý muž – operátor palubních systémů. Teď bleskově vyhodnotil situaci a několikrát klepnul do ovládacího panelu.

Pod střechou Lincolnu byl zavěšen otáčecí chromovaný větrák – nebo něco, co ho dost připomínalo. Teď ta věc

zabzučela a natočila se podivným nástavcem směrem, odkud jsem přiběhl.

Ještě než jsme opustili bojovou zónu, chlap s pistolí se chytil za hlavu a padl na kolena.

* * *

„Podstupte identifikaci, prosím,“ vyzval mne nezúčastěným hlasem operátor. Věděl jsem, že je to nutná rutina – a pokud odmítnu nebo neprojdou, může to mít ošklivé následky – zadní sedadlo Lincolnu bylo hodně podobné zařízení známému jako elektrické křeslo. A kdo ví, co všechno mohlo mít ve výbavě tohle auto.

Sundal jsem rukavici a přitiskl palec na snímač. Palubní počítač tiše zabzučel.

„Registrační číslo 41, kódové označení Zoufalec,“ řekl stejně chladně jako předtím.

„Vy jste externí uživatel, jak vidím.“

„Ano,“ souhlasil jsem. S tím nešlo nesouhlasit.

Poprvé se v jeho hlase ozval náznak zájmu.

„Ještě jsem nikoho takového neviděl... i když vím, že nějaké máme.“

Jeho výrok jsem nekomentoval.

„Účet vám bude standardně zaslán do banky, Zetko,“ dodal už zase neutrálně. Bylo vidět, jak nakrčil nos.

„I s příplatkem za vyčištění sedadel,“ podotkl ještě.

„À propó,“ ozval se dosud mlčící řidič. „Kam to vlastně bude?“

* * *

Ghetta se dnes rozkládají skoro na všech okrajích Prahy... třeba v místech, kde dřív bývaly zahrádkářské kolonie.

Jenomže ubránit si svou zahrádku může jenom ten, kdo na ní trvale bydlí a je dobře ozbrojen.

A nikdy nespí.

Zamířil jsem do jednoho takového ghetta na okraji Lhotky.

„Můžu se na něco zeptat?“ přerušil jsem ticho panující v autě. Lincoln je děsivě dobře odhlučněnej.

„Prosím,“ přikývl operátor.

„Tohle zařízení... to je oslepující laser, že ano?“

„Použitá technologie patří mezi utajované informace, které nejsou externím uživatelům přístupné,“ odpověděl chlápek studeně. Současně s tím na mne mrkl.

Takže ano.

Vysílačka v autě zničehonic ožila.

Řidič soustředěně naslouchal.

„Potřebují nás,“ oznámil pak lakonicky. „Musíme se rozloučit, Zetko.“

Pravidla používání vozidel firmy jasně stanovují priority, jimiž se vozy řídí, takže jsem ani neprotestoval. Aspoň to budu mít levnější.

A do ghetta to už byl jen kousek.

Zmuchlal jsem zašpiněný kabát a strčil ho do podpaží. Bude potřebovat čistírnu.

* * *

Protože nechutně profukovalo, stopnul jsem si další taxík – tentokráte to byl jeden z Pekelných jezdců.

Otlučená škodovka složená z různobarevných dílů byla typickým zjevem v okrajových čtvrtích. Na kraji Komořan směrem k letišti Točná se rozprostíralo teritorium Hells Riders – jednoho z nejznámějších pražských gangů. Tvrdilo se, že v palpostech střežících příjezd na jeho území – byly

označeny velkými cedulemi s nápisy ZÁKAZ VSTUPU FÍZLŮM! a POD TRESTEM SMRTI! – jsou umístěny i těžké zbraně. Členové si vydělávali na život všelijak, mimo jiné i provozem taxíků, na který měli v Komořanech a Modřanech monopol. Ne že by si ho někde zaplatili, to ne – ale všechna ostatní auta, která se chtěla do byznysu připlést, tak nějak zničehonic vyhořela.

Šofér měl tmavý brejle v křiklavě růžovém plastu. Z hlavy mu visely trsy dredů krom místa, kde měl voperovaný čip, takový ten pro lepší vnímání smyslových her, posledního výkřiku zábavní elektroniky. Mít čip bylo zrovna in.

„Zdravim, šefiku,“ utrousil napůl huby. „Jedna vokružní s koncem kdepak?“

Specialitou Pekelných taxíků je okružní jízda po jejich rajonu. Ukážou vám ho opravdu celý, nic nevynechají. Trvá to dost dlouho, a hlavně stojí pětkrát víc, než co jste chtěli zaplatit původně. Ke koloritu patří, že cizincům se jí dostává jaksi automaticky.

„Ne, díky,“ odmítl jsem. „Už jsem si ji párkrát projel. Hoďte mě k Cigánkempu na Lhotce, tady je sto babek.“

Překvapeně převzal plastovou stokorunu s reliéfem Tomáše Nowotnyho, momentálního prezidenta Pražské rady. Od doby, kdy se Europol dostal do problémů v Holandsku a euro se zhroutilo, Praha začala vydávat vlastní peníze; jako vždy bez ohledu na zbytek republiky.

„Jak je ctěná libost, velevlažnej. Malej ork dycinky k vašim službám.“

Tohle se mi na nich líbí – úslužnost jak za první republiky. I kdyby vás řezali na kousky.

* * *

Cigánkemp byl poznat už zdaleka. Začínal hned za maso-kombinátem Lhotka, kde ostatně podstatná část jeho obyvatel pracovala, alespoň příležitostně. Jelikož bezpečnostní situace v okolí nebyla právě dobrá, byl celý tábor obehnan plotem nebo barikádami. U hlavního vjezdu se tyčila strážní věž, na níž vždy seděl chlápek s loveckou puškou.

Taxík mne až k bráně nezavezl; bylo známo, že osazenstvo kempu a Pekelníci spolu právě dvakrát nevycházejí. Musel jsem dojít pěšky skoro půl kilometru. Malej dredatej ork mezitím upaloval, jako by mu za patama hořelo.

Zastavil jsem před zavřenými vraty.

„Co chceš, gádžo?“ ozvalo se zpoza plotu.

„To jsem já, Josko,“ odpověděl jsem.

Starý cikán přispěchal a pustil se do otvírání.

„Pán Artur! Vítajtě, vítajtě!“

No, jak by nevítal. Vždycky ze mě vyrazí alespoň krabičku cigaret.

Dneska taky.

„Baron je tady, Josko?“

„Sa ví, že je, pán Artur. Poďte, hned vás zavedu.“

* * *

Lopuch Tubín nepatřil mezi typy, se kterými bych pracoval rád, ale nebylo zbytí. Jeho olašský klan měl odnože nejen v celé střední, ale i v severní Evropě, což byl jinak úzkoprofilový sektor. Ani rozvědka se o severské státy nezajímala natolik, aby z toho vypadlo něco kloudného; to jsem shodou okolností zjistil právě nedávno.

„Vítaj, Arťasu.“

Nesnáším, když se mi říká Arťasu a Tubín to ví. Taky nesnáším pach levné kořalky a česneku, který se z něj vždy line.

Ale tady je na svém území, a je si toho vědom. Když přicházím do ghetta, je jasné, že něco potřebuju.

„Sadni si, zavdej si. Máme slávu.“

Slávu mají pokaždé, když přijdu. Podezřívám je, že každý den.

„Co slavíte dneska?“ vyzvídám opatrně.

„Vdávám neteř,“ odtušil Lopuch bryskně.

„Neteř? A co její rodiče?“

„Nemajó love,“ pokrčil rameny. „Já su baron, tak vdávám já. Dostat ji je čest, tak musí ženich zasolit. Je zdaleka, až ze Švýdska.“

„Ze Švédska,“ opravila ho malá holčička, sedící mu na klíně. Vycenil zažloutlé zuby, mezi nimiž prosvítalo zlato.

„Správně, maličká. To je má nejmladší, Agnieška. Moc dobře sa učí, viď?“ Zakousl slaninu bez chleba a zapil pivem.

Nadechl jsem se.

„Ze Švédska? To se hodí, Tubíne.“

Zahleděl se na mne úkosem.

„Hodi? A k čemupak?“

„Mám nějaké nejasnosti kolem jistého muže... a lidí, co stojí za ním. Je taky ze Švédska.“

„To se hodi,“ opakoval zamyšleně Lopuch. „A prachy? Jako obvykle?“

„Ne, dvakrát tolik. Může to být nebezpečné.“

„Jak nebezpečný?“

„To nevím, Tubíne. Vůbec netuším, jen se dohaduju. Nechci ti nic tajit.“

Lopuch potřásl střípatou hlavou a vycenil zuby. Výloha zlatnictví na Národní hadr.

„O mňa se nestrachuj, Arfasu. A pak, už dlouho sa chcu podívat do Švýdska.“

„Do Švédska,“ opravila ho trpělivě Agnieška.

Baron nepřítomně kývl hlavou.

„Jo. Tam taky.“

Vzal jsem si pivo a špek.

* * *

Sotva jsem se vykolíbal z ghetta zpátky do ulic, zazvonil mi nudlefon.

Číslo bylo neznámé; sakra, kde vzal někdo cizí můj telefon?

„Seš to ty, Artie?“ zeptal se někdo chraplavě.

Poznal jsem ho hned, i když jsem ho pár let neslyšel.

Byl to Řezník Houska, jeden z nejlepších lovců lidí v City.

„To sou mi věci,“ zamumlal jsem do mikrofonu. „Co že ses vozval, Řezníku?“

„Starý přátelství se musej ctít, Artie,“ zachraptěl. „A taky ti musím splatit ten dluh, co u tebe mám.“

Už jsem na to dávno zapomněl. Koneckonců nebylo to nic strašného: pomocí dobře míněného úplatku jsem uzavřel jedno policejní vyšetřování a nechal vyčistit Houskův rejstřík. Byl mi za to fakt vděčnej; teprve později jsem se dozvěděl, že mu při té příležitosti vymázli i ten japonskej autobus, kterej jeho vinou jaksi „spadnul ze stráně“.

Zmocnil se mě nedefinovatelný pocit.

„Dneska sem měl pracovní schůzku, Artie. Móc nóbl pán, to se musí nechat. Nabíd mi pětimístnou částku – ze tebe, jen si to představ.“

A bylo to venku.

Mé mlčení si asi vyložil po svém.

„Samozřejmě sem to nevzal – vymluvil sem se, že je to málo – ale nejsem na pochybách, že u mě neskončil. Řek bych, že to slízne Myšák Hans.“

Myšák Hans. Toho jsem znal taky.

„Myšák by pro prachy voddělal vlastní mámu, dyť ho znáš.“
Vyschlo mi v hrdle.

„Díky, Řezníku,“ řekl jsem. Zapamatoval jsem si, že Houskovi se chci nějaký čas vyhýbat – pro jistotu, kdyby těch peněz pro něj přibylo. Neměl by to být takový problém – i když jsme spolu chodili na vejšku, posledních pár let se naše cesty příliš nekřížily. Máme prostě každý jinou branži.
„Rádo se stalo, Artie. Zlom vaz.“

* * *

Situace začínala být vážná. A já jsem pořád nevěděl, kdo po mně vlastně jde. Na první pohled bych řekl, že to byl ten chlápek, Igvard – jenomže ve Slavii s sebou žádnou zbraň neměl – do kavárny by ho s ní nepustili. Proto si tam dávám své obchodní schůzky – je to nejlíp hlídanej podnik v centru. Mohl ji sice mít někde ukrytou, ale to bylo málo pravděpodobný; jako cizinec měl omezené možnosti.

Takže spíš někdo další – jenomže patřil k Igvardovi, nebo ne? Každopádně byli ti útočníci organizovaní, pětiticiferné částky nerozhazuje kdekdo. Mohla by to být pomsta Canossilly? To by znamenalo, že odhalili mou roli v té boudě na Braganzolu; potom klobouk dolů před takovým výkonem. Jestli jsou takhle dobří, nemám šanci.

Zatímco jsem přemýšlel, docházel jsem na stanici BEZPEBUSu – široko daleko nebylo nic pojízdneho krom aut masokombinátu, zaparkovaných za mlčící betonovou zdí. Kromě zdi byl ovšem mezi mnou a nimi ostnatý drát, kamery, fotobuňky a automaticky ovládané kulometry. Nic moc. Zastávka byla skoro prázdná, jen v rohu se kdosi krčil. Nevěnoval jsem tomu pozornost, dokud se neozvalo zasténání.

Byla to ženská – spíš holka, kolem dvaceti. Dlouhý umaštěný vlasy, černý líčení. Podle stavu, ve kterém se nacházela, bych tipnul na feťáčku v abstáku.

Znovu zasténala. Byl to takový zvláštní zvuk, který pronikl mým soustředěním a zarezonoval hluboko v mé mysli.

Sklonil jsem se nad zhroucenou postavou. Na prstech měla samý stříbro a bodce.

„Potřebujete pomoci, slečno?“

Zvedla oči a já zůstal stát, jako když do mne udeří blesk.

V jejím zraku nebylo pranic feťáckého.

* * *

Ty oči horečnatě plály a já od nich nedokázal odtrhnout pohled. Vpíjela se do mne tak palčivě, že jsem pocítil fyzickou bolest kdesi na pozadí mozku.

„Dej mi svou dlaň,“ řekla pojednou. Hlas měla hluboký jako dunící bouře. Oči ze mne nespustila, ani když se dotkla mé ruky. Měla nějaké paraschopnosti, o tom nebylo pochyb.

„Žiješ chvatně a nebezpečně. Šachy. Vidím pěšce na šachovnici, kterým se někdo pokouší táhnout. Ruka, která tak činí, je modrá a žlutá.“

Ani jsem nedýchal. Zrovna tady musím narazit na Věštkyňi. Nejspíš jedna ze Změněných, i když vypadala v podstatě normálně.

„Ledový vítr vane ze severu,“ řekla ještě a pak se její hlas změnil.

„Nemáte pár babek pro chudou holku, pane?“

Její oči se zastřely známou mlhou. Pochopil jsem, že mívá tyhle stavy nekontrolovaně – co to musí dělat s lidskou psychikou, si nedovedu ani představit. Ačkoli normálně feťáky nemusím, tuhle jsem chápal.

Strčil jsem jí do ruky padesátku. Zachichotala se.
„Už vám to jede,“ řekla daleko vyšším hlasem než předtím.
Opravdu, bezpebus už najížděl. Byla to hranatá piksla bez
oken, pancéřovaná a ohnivzdorná. Nic jinýho v okrajových
čtvrtích – a tím spíš za městem – nemohlo obstát.
Když jsem se ohlédl, zastávka byla prázdná.
Jak jsem nastupoval, zavál mi do tváře studený vítr.
Od severu.
Takže můj předpoklad byl nejspíš správný.

* * *

Ještě cestou jsem si domluvil schůzku s Lindou – pracovala
jako čtvrtí v Pražské sekci Sjednocených informačních
služeb ČR – tj. v jediné, která ještě doopravdy fungovala.
Od doby, kdy se po Bioexodu způsobeném zničením většiny
zemědělských plodin a zamořením přírody natolik, že se
stala neobyvatelnou, nahrnula většina obyvatel do velkých
měst – a hlavně do Prahy – zůstaly ostatní struktury většiny
státních institucí pouhou formalitou.

Teprve pak jsem se rozhlédl. V bezpebusu se tísnila pěkná
kupa lidí: Okrajníci, kteří denně riskovali své životy, aby
obdělali malá políčka či zahrádky geneticky upravenými
rostlinami a mohli je prodat někde na trhu. Jelikož většinu
potravy představovaly syntetické produkty, měly skutečné
potraviny cenu zlata – tedy před Exodem. Tak nějak záhadně
se poměry drahého kovu a ostatních věcí příliš nezměnily.
Ale za pravou mrkev si člověk mohl leccos dopřát.

Kromě Okrajníků tu bylo pár bezpečáků, kteří se vraceli ze
služby, nějací cestovatelé ze vzdálenějších míst a pár šlusáků,
kteří prohledávali přes den skládky na Okraji.

Strčil jsem do nejbližšího z nich.

„Co je, vole?“ zachraptěl nevyspale. Neměl na sobě příliš oblečení; proti mrazu venku ho nemohlo moc chránit. Takže si relativního tepla v busu užíval.

„Chtěl byste si vydělat pár korun, příteli?“

Zadíval se na mne podezíravě – to se nestávalo každý den.

„Vo co by jako šlo?“

Chápal jsem ho – pár jemu podobných už lovcí orgánů prodali na součástky. Začínali nejspíš nějak takhle.

„Mám špinavej kabát a nechce se mi ho dát čistit. Mohl bych vám ho věnovat.“

Bleskl pohledem a bylo vidět, že se mu to zamlouvá. Lejna nebyly teď vidět a v busu to smrdělo jak nemocná noha, takže ani nic necítil.

„To byste byl moc hodnej, šlechetnej pane. A co jako za to?“

„Potřebuju, abyste něco doručil na jedno místo.“

„A nejni to, tentononc... nebezpečný?“

„Mohlo by to být nebezpečné pro mě, příteli. Ale vás tam nikdo nezná, takže pro vás ne.“

Zaškaredil se; získal pocit, že to nebude jen tak zadarmo.

„Je to mnohem snazší, než prolejšat celý dny skládky,“ nadhodil jsem opatrně.

Na to se chytil.

„Tak fajn. Řekněte mi, co mam teda jako udělat.“

Naklonil jsem se blíž.

* * *

Bydlel jsem v Podolí, ve starém činžovním domě, celkem slušně zabezpečeném. Navíc pod falešným jménem, takže nikdo teoreticky neměl vědět, kde se ukrývám.

Jenomže když Rezník Houska sehnal tak snadno moje číslo, mohlo to znamenat, že mám ve své vlastní bezpečnosti

nějaké trhliny. Ostatně pokud proti vám pracuje organizace, co si může dovolit rozhazovat statisíce, nejste v bezpečí nikdy. Když jsem vybavil šlusáka kartou na odemčení domu a poslal ho zaklepat na dveře s jmenovkou Otakar Juklík s tím, že má přinést něco zevnitř, trochu se mi sevřel žaludek. Přidal jsem mu svůj klobouk – kvůli autentičnosti – aby se schovala strašlivě špinavá čepice. To, že mu nikdo neotevře a on přijde zpátky rozmrzelý, mi nevadilo – svý prachy stejně dostane. Teda, pokud to přežije, dost jsem mu lhal. Pokud jsou má tušení správná, může to bejt fakt hodně nebezpečný – pro kohokoliv.

Sám jsem zaplul do nedalekého parčíku; dával jsem si pozor, aby mě nezahlédl, dokud nezmizel v domě.

Netrvalo to dlouho.

O pár minut později vylezli ven dva týpci v dlouhých kožených kabátech a černých brejlích. Od huby jim šla pára. Jeden rozhazoval rukama, na kterých měl bezprsté rukavice.

Byl to Myšák Hans a někdo, koho jsem neznal; takže mé tušení bylo správné.

Jestli pracovali s takovou rychlostí, muselo na to padnout hodně peněz.

Anebo mě prásknul někdo z blízkého okolí.

* * *

Jak jsem tak váhal co dál, objevila se před domem hlídka Policie na obchůzce. Duo černobrylníků se asi zdálo uniformám podezřelé, a tak jako naráz zacvakly bojová hledí a zvedly brokovnice.

Jakmile je Myšák a ten druhý zahlídli, vyklidili prostor – hádám, že ani jeden nestál o osobní prohlídku.

Takže aspoň občas jsou policajti k něčemu dobrý.

Vklouzl jsem do domu. Šlusák ležel pod schodama, rozhadrovanej jak po ráně bagrem. Novej kabát si už asi neužije. Zadržel jsem dech, proběhl chodbou a přitiskl se ke dveřím s nápisem Otakar Juklík. Uvnitř panovalo ticho.

* * *

Když jsem se tak rozhlížel po bytě, přišlo mi najednou líto, že musím pryč. Za poslední tři roky jsem si tu docela zvykl; byla to jedna z nejklidnějších zón Prahy, zejména díky tomu, že rezident čtvrté městské části udržoval počty pořádkových sil na vysoké úrovni.

Jenomže při mém způsobu života se nedalo počítat s tím, že by něco vydrželo – ty tři roky byly víc než dost.

Spakoval jsem všechno potřebné. Ze záznamů kamer jsem se dozvěděl, že dovnitř útočníci nepronikli – čekali na chodbě. Aspoň že tak.

* * *

Vymazal jsem všechny údaje z počítačů – mám na to prima utilitku, která nejprve úplně narve harddisk nesmyslami z inetu a pak to kompletně smaže, načej tento postup opakuje dvanáctkrát. Ty tři poslední cykly jsou navíc, údajně prej stačí devětkrát.

Spousta dalších věcí letěla do skartovačky. Tiše bzučela, zatímco já pakoval svou polní výstroj.

Zatímco Policie dosud upřednostňovala klasické těžké neprůstřelné vesty, už dávno před Exodem se objevily i onačejší věci. Já jsem díky kontaktům vlastnil spešl kombinézu, kterou užívají specialisté zásahových jednotek. Neprůstřelný celý tělo včetně krku; má to samozřejmě svý omezení, jako všechno.

Z trezoru jsem vyndal zbraně. Byly to staříčké pistole Tokarev ruské provenience, nabíjené ocelovými kulkami – to jsou právě ta omezení. Tahle kombinace dokáže omezit i tu nejtěžší vestu. Stavěcí efekt střely sice není takovej jako u pětačtyřicítky nebo i dalších ráží, zato ochranný oděvy to překonává slušně.

A Myšák Hans nosí plechový kačata, na to klidně vsadím svůj, poslední dobou dost ohrožený, krk.

Ověsil jsem se těma serepetičkama, záložníma mobilama a vůbec vším, co člověk může ke svému přežití potřebovat. Zaklapl jsem dveře a vyšel ven.

* * *

Kromě svýho bytu mám náhradní bejvák ve Vršovicích a taky jeden supertajnej úkryt nedaleko sídla Rady na Hradčanech; stál mě fakt těžký peníze.

Když jsem nasedal do auta – pečlivě jsem ho předtím prohlédl, jestli neskrývá nějaké překvapení – začal jsem přemýšlet, kdo mě mohl propíchnout.

Nic mne nenapadlo.

Poslední léta jsem s nikým neudržel tak blízke kontakty, aby mohl znát má tajemství. Na druhou stranu: věděli jen kde bydlím – doufám. A číslo máho telefonu, pokud v tom Řezník Houska jede taky. Tak nějak se mi nechtělo věřit, že si ho sháněl sám, jenom aby mi dal echo.

To jsou věci, který jdou s trochou snahy zjistit – obzvlášť máte-li peníze. Smutný na tom je, že buď potřebujete kontakt na policejním ústředí, nebo výkonného hackera.

Oni měli nejspíš obojí.

* * *